

BĂRBAT

Nu-i mare cerere pentru meseria de bărbat zilele astea. Bărbatul profită numai de averea moștenită din trecut - o avere pe care și-o cheltuiește cu viteză fenomenală. Din trecut a moștenit profesiile tradițional masculine: de vânător, de protector al familiei, de soldat, de preot, de tâmplar, de hamal. Evident, aceste profesii au devenit azi și proprietatea femeilor, îndeosebi cea de protector al familiei. După respirea dreptului unic la meseriile tradiționale, bărbatului îi rămâne numai nostalgia valorii calităților cândva exclusiv posedate. Siguranța de sine și-o ghemuie cu nostalgie în spatele coaielor, să-i întărească organul sexual. Un bărbat e o erecție mânată de nostalgie. Ereecția este distincția cu care-și menține orgoliul, fiindcă mai e folosită de femei ca obiect de plăcere estetică. Altfel, ar deveni un atribut

de fudulie masculină ca o coadă ori ca o pană în păr. Societatea de azi are două cerințe de la bărbat (dacă are noroc): tânăr, trebuie să fie frumos, să țină loc de pisică pentru fete și mame; la vârsta mijlocie e trimis să câștige bani să-și întrețină femeile. Bărbatul bătrân există numai în filigran, ca păpușă pentru o nepoată (dacă are noroc).

Bărbații singuri sunt cele mai triste ființe de pe planetă. Azi un „bărbat” (ghilimelizat) devine bărbat tot mai rar, numai când reușește să-și defașoare una din activitățile clasice: să omoare un alt bărbat în luptă, să ucidă un animal pentru carne și blană, să emasculeze un alt bărbat interesat de femeia lui, să bălbâie un imn religios și să fie slăvit de babe, să bată-n cuie o ladă de lemn și să care un pian pe spate. În ziua în care face bine toate astea, o să aibă puterea s-o insemineze pe-a lui cu un organ extrem de tare. Un pic de istorie. În 1967, la Libraria Eight Street, în New York, nu angajau femei: „cărțile erau prea greu de ridicat.” La un moment dat numai femei lucrau acolo. Șeful de-acolo spunea că „un bărbat i-un om care știe mai multe decât spune și ar vrea să le spună, dacă nu l-ar întrerupe femeia de fiecare dată când ajunge la poantă.” Era divorțat și conducea un taxi.

Eu mă joc de-a „bărbatul”, dar din când în când iese din mine o sălbatică forță care se poate ușor transforma în mânia ucigașă. Asta mi se pare bărbătească, dar poate-i numai isterie feminină pe dos. Mă simt bărbat și când conclud o afacere bună între bărbați. Mă simt fudul și când aduc o femeie la orgasm cu măiestrie și necruțare. Fără voia ei nu s-ar putea. Bărbăția mi-e acordată des de femei. Fără aprobarea lor nu-s nici bărbat, nici femeie. Sunt numai o formă activă de necesitate.

Am jucat și rolul de „femeie” și mi-a plăcut enorm. Știam multe despre ele, mult mai multe decât despre mine. În general, psihologia feminină e mai bine cunoscută pentru că ele o discută. Bărbații nu prea-și articulează condiția. Ar face-o dacă limbajul n-ar fi fost dezarticulat de femei, după modelul lor.

360 de grade.
Ceramică

Imagine din expoziție